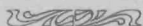

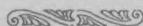
oknu, se je v pričakovanem boju nameravala poslužiti. In tedaj jo je Milanovo vedenje popolnoma omamilo. Kri ji je zalila mlado lice. Jezik ji je bil zavezan — ni bila zmožna primernega odgovora. Toda nekaj novega in dobrega bo storila tudi ona v bodoče; prej ali slej — kajti eno mojstrsko delo izvablja drugo.

Kdo pa je bil zopet silno vesel in srečen? Seveda Milan in ž njim še mati, ki je opazovala iz sosednje sobe ves dogodek in v srcu blagoslavljala zlato srce svojega otroka.

Angelska godba.

Mala Marica je bila zvečer zunaj pred hišo. Kar zasliši iz daljave prijetno igranje na gosli. Zelo ji je bilo všeč, ker je imela za glasbo posebno veselje in zanimanje. Ni si mogla prav razjasniti, od kod neki prihajajo ti mili glasovi, ker so bile druge hiše precej oddaljene od njenega doma. Kar se ji nenadno vzbudi misel, in prepričana, da ne more drugače biti, teče v hišo in jame klicati: »Ata, mama, prosim, pridite brž vun. Angelci so odprli nebesa; slišim jih, kako lepo godejo!«

Vesela slutnja.

Zopet prispeli
k nam so veseli
ptički-drobljanci.
V gozdu, na vrtu
skačejo, pojejo
mali nam znanci.
Kdo ve, kaj,

kdo ve, kaj
to pač pomeni?
Če se ne motim,
takole zdi meni se:
Blizu je,
blizu je
majnikov raj.

Fran Hrast.

